

DRIJVEND LAND BIJ DE NOORDZEE

Langsheen de Noordzee komen gronden voor die dan weer droog zijn en dan weer met water overdekt en die verschillende benamingen dragen, zooals « slikke », « schorre », « silt », « Watt », « Wattenmeer », enz.

Ten huidige dage krijgen deze woorden meer een vaste beteekenis en worden de termen gebruikt die in een bepaald gebied in de taal van de streek zelve voorkomen. Zoo spreekt men van « horst », « graben », « monadnock », « loess », « doline », « slikke » enz.

Op oude kaarten zooals deze uit Ortelius Atlas (1570), van Mercator (1540), op Italiaansche kaarten gekopieerd naar deze van Mercator, worden de gronden waarover hierboven sprake, aangeduid door bepaalde figuraties, maar deze oude kaarten zijn vooral interessant vanwege de benamingen die er op voorkomen.

Zoo vinden wij de naam « Dullaert » voor het westelijk gedeelte van den Scheldearm die langs het eiland Biervliet vloeit. De naam « Dullaert » is zeker verwant aan « Dollard » of « Dollaart » het water gelegen tusschen Oost- en Westfriesland.

In het woord « aert » of « aart » erkennen wij « aarde ». In « dull » erkende J.W. Muller het Friesche « dole, dolle, dol » waarmede een inzakking van den bodem bedoeld wordt, en dat verwant zou zijn aan het Nederlandsche « dal » en het Duitsche « Tal ».

De Heer R. Reniers, leeraar bij het Athéneum te Ukkel is de meening toegedaan dat « dol » hier moet teruggebracht worden tot « dwalen » en tot het Duitsche « toll », tot de uitdrukking « op den dool zijn ».

Zoo zouden dus « Dullaert » en « Dollard » beteekenen onvaste, dolende grond.

Op een Italiaansche kaart van Tramezini van 1555, een kaart van Mercator van 1540 reproduceerend, komt nu op de plaats van onze Dullaert de benaming voor van « Mare Insanum » wat de stelling van den Heer Reniers schijnt te bevestigen.